

PARADOXUL

Am așteptat mult până când am reușit să vin din nou la Phoenix și mă bucur sincer pentru că în după-amiaza aceasta sunt din nou printre voi, pentru că îmi face plăcere să vin aici. În locul acesta mă aflu printre oameni care sunt prietenii mei și care mă iubesc. Din locul acesta s-au ridicat luptători mari ai rugăciunii, care stau de mulți ani în rugăciune pentru mine.

Îmi amintesc cu plăcere de primele adunări pe care le-am ținut în orașul acesta alături de fratele Outlaw, de fratele Garcia și de alți predicatori. Cât de mult ne-a binecuvântat Domnul încă de atunci! De atunci încoace, în Phoenix am avut întotdeauna adunări puternice. În inima mea este ceva ce nu pot explica - încă din tinerețe am dorit să vin aici, la Phoenix, deoarece am citit mult despre deșertul din Arizona. Îmi amintesc că am scris chiar și versuri despre Arizona, când eram copil, și mă bucur pentru faptul că acum locuiesc și eu în acest stat. Sunt aici deja de un an de zile. Dacă-i întrebi pe oameni: „Ești de prin partea locului?” Aproape toți îți răspund: „Eu sunt aici de atâta timp...”

Dacă vrei să găsești un băștinaș adevărat, trebuie să mergi în rezervația apașilor.

Nu demult cineva m-a întrebat: „Frate Branham, cum îți place Arizona?” La care i-am răspuns: „Una din cele mai mari dorințe ale vieții mele, a fost să locuiesc în Arizona! Și iată că Dumnezeu mi-a împlinit această dorință.”

Noi ne aflăm în preajma Conferinței Comercianților Creștini, care are loc o dată pe an.

Adunarea aceasta este de fapt premergătoare Conferinței, pentru că dacă am înțeles bine, conferința va începe joi seara. În anii trecuți am avut întotdeauna prioritatea de a venit aici pentru a ține adunări înainte de începerea conferinței

propriu-zise.

Fratele și sora Williams îmi sunt prieteni adevărați. Ei au un loc deosebit în inima mea.

Ei m-au invitat întotdeauna să vin aici ca să aduc un mesaj, de aceea, eu am dat întotdeauna cu plăcere curs invitației lor.

Îi văd pe platformă și pe frații Fuller, Jewel, Stroney din Tucson, pe fratele Borders și pe fratele bătrânul nostru Arganbright.

Noi am biruit în multe lupte grele pe care le-am purtat împreună dincoace de râu și aștept ca într-o zi să locuim împreună dincolo de râu.

Numele acestui frate nu mi-l amintesc niciodată. Cum te numești, frate? Al. Boer. Fața lui îmi este cunoscută. Nu ești cumva cel care uneori traduce pentru surzi? O, desigur. Mă bucur mult că vă văd și pe voi aici.

Mai înainte i-am văzut pe prietenii din Arkansas. Data trecută când am fost aici, v-am spus că oriunde mă duc, întâlnesc pe cineva din Arkansas. Eu sunt sigur că și în ceruri voi întâlni mulți din Arkansas, pentru că ei sunt niște oameni cu adevărat credincioși și statornici.

De obicei, eu vorbesc peste ora stabilită, dar de data aceasta, mă voi strădui să mă încadrez în timp, deoarece mi-am notat textele și am să fiu mai scurt. Doresc ca în zilele acestea, cât voi fi în Phoenix, să mă rog și pentru bolnavi.

Mesajul pe care mi l-a încredințat Domnul, conține uneori lucruri gingașe.

Așa a fost de altfel în fiecare epocă. Eu am căutat să-mi fac slujba cât mai bine și să mă țin întocmai de mesajul primit. El este cu adevărat deosebit. Dacă nu aş spune ceea ce a spus Dumnezeu și dacă nu aş primi acest mesaj de la El, atunci nu am putea găsi lucrarea în Cuvânt. Dar dacă lucrarea se află în Cuvânt și este o făgăduință dată acestui ceas, atunci simt că ceea ce fac este corect, pentru că eu fac numai ceea ce a făgăduit El pentru timpul acesta.

Deseori, oamenii se despart de noi pentru că mesajul nu este de acord cu teologia lor. Acest lucru nu ar trebui să se întâmple. Eu încerc să-mi găsesc prieteni printre denominațiuni și biserici și nu mă cert niciodată cu ei.

Eu merg în comunitățile lor și pretutindeni unde sunt invitat și unde mi se dă voie să vorbesc. Părerea mea este că nu ar trebui să ne despărțim pentru divergențe minore. Voi știți că dacă aş spune altceva decât ceea ce este în inima mea, aş fi un fățarnic. O astfel de pornire să fie departe de mine! Poate că într-o zi, va trebui să mă întâlnesc cu El ca păcătos, dar n-aș vrea să-L întâlnesc ca fățarnic. Dorința mea este să fiu sincer. Dacă aş spune: „Bine, voi lăsa puțin de aici și puțin de dincolo ca să mă creadă și ca să mă primească toți”, ce fel de om aş fi?

Dacă aş proceda așa, voi nu ați putea avea încredere în mine, eu aş dovedi că nu mă încred în Domnul și El n-ar putea avea încredere în mine. De ce? Pentru că aş fi unul care face compromisuri în toate părțile. Noi trebuie să fim convinși de ceea ce facem sau spunem. Dar dacă nu sunteți siguri, dacă mai aveți întrebări, atunci stați de-o parte până când sunteți siguri.

Billy a împărțit numere de rugăciune așa cum i-am cerut. Gândul meu este să chem și câțiva, ca să ne rugăm pentru ei. Dacă vă voi chema sus, dar nu sunteți siguri că Dumnezeu este Vindecătorul și El vă poate vindeca și pe voi, atunci nu vă va ajuta la nimic să veniți aici, pentru că nu veți fi vindecați. Dacă vă îndoiiți sau spuneți: „În viața mea mai este ceva care trebuie înmormântat”, atunci duceți-vă mai întâi și puneți-vă în ordine și abia după aceea, haideți în rândul de rugăciune! Vindecarea este pâinea copiilor și face parte din răscumpărare.

Răscumpărarea este în primul rând pentru suflet. Vindecarea a mers întotdeauna înaintea unui mesaj și a fost un mijloc de a-i aduna pe oameni. Mulți oameni sprijină adunările de vindecare; mulți vin la adunările de vindecare sau la cele de muzică creștină, dar când este vorba de salvarea unui suflet, nu mai găsești atât de mult interes.

Dar vedeți, tocmai acesta este punctul principal. Oamenii merg la serile muzicale din plăcere, iar la adunările de vindecare de nevoie, dar așa cum spunea fratele Bosworth, vindecarea divină este numai momeala prinsă în cârlig. Peștele vede numai momeala nu și cârligul în care este prinsă. Voi trebuie să captați atenția oamenilor ca să le puteți prezenta apoi mesajul.

Dumnezeu a făcut lucrul acesta în fiecare epocă. Întotdeauna au existat adunări de vindecare. Când este vorba de o lucrare autentică de vindecare, este urmată întotdeauna de un mesaj divin. Semnul nu este dat numai de dragul de a da un semn, ci merge înaintea unui mesaj.

Eu cred că așa a fost și acum douăzeci și opt de ani, când Dumnezeu m-a trimis să mă rog pentru bolnavi. Atunci a început o trezire mare printre oameni. Mulți alți slujitori ai lui Dumnezeu, au început să țină de atunci campanii de vindecare. Dar noi nu vorbim despre campaniile de vindecare, nu acestea ne interesează acum. Dacă cineva merge tot în direcția în care s-a mers atunci, înseamnă că ceva nu este în ordine. Atunci lucrarea de vindecare nu este trimisă de Dumnezeu. Mai întâi trebuie ca oamenii să fie atrași prin ceva pentru a asculta mesajul.

Când a venit Isus și a început să-i vindece pe cei bolnavi, toți au văzut în El un mare Proroc, dar când a început să predice adevărul Evangheliei, adică, cine este El, de ce a venit, etc, nu a mai fost dorit. Așa s-a întâmplat în fiecare epocă și așa va fi până la sfârșit.

Astăzi și mâine ne vom întâlni tot în auditoriul acesta. De fiecare dată, vom începe la ora 19. Așa este, frate? La ora 19.30. Aceasta este mâine și marți seara, iar

miercuri vom fi la Ramada Inn. După cum știți, joi începe conferința.

Dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să fiu aici pe tot timpul conferinței. Eu sunt aici ca fratele și călăuzitorul vostru spre Împărăția lui Dumnezeu și doresc să vă ajut prin tot ce pot.

Poate nu voi fi în stare să răspund la toate întrebările voastre, dar cred că dacă ne vom adresa lui Dumnezeu prin rugăciune, fără să mai apelăm la propriile noastre păreri, vom înțelege cu siguranță.

Aș vrea ca atunci când sunteți bolnavi, să vă pot vindeca, dar nici un om nu poate face aceasta. Lucrarea de vindecare a fost înfăptuită deja. Vindecarea este în voi. Vindecarea se ascunde în credința voastră în lucrarea de ispășire pe care a înfăptuit-o Dumnezeu în Isus Hristos, pe Golgota. În afară de El nu există nici vindecare, nici salvare. Nici o comunitate, nici o denominațiune, nici un ritual, nimeni și nimic nu poartă în sine mântuirea.

Isus Hristos a fost străpuns pentru păcatele noastre și prin rănilor Lui am fost vindecați. Totul este scris la trecut, și noi pe asta ne bazăm.

În după-amiaza aceasta am la dispoziție numai 20-30 de minute ca să vorbesc, apoi ne vom ruga pentru cei bolnavi. De obicei, în fiecare zi vin tot alți oameni la rugăciune pentru vindecare, de aceea, împărțim întotdeauna numere de ordine. Noi vom face tot ce depinde de noi, tot ce ne va îngădui Dumnezeu și ne vom ruga pentru fiecare bolnav care vine aici. Dacă sunt cazuri grave, dacă sunt bolnavi pe moarte, atunci adresați-vă fratelui Williams sau lui Billy Paul pentru a fi transportați într-o cameră separată, apoi chemați-mă imediat la ei. Ar fi foarte bine însă, ca nimeni să nu ajungă într-o asemenea stare. M-aș bucura dacă ați înlătura pentru câteva minute dogmele voastre și părerile voastre, și ați asculta ceea ce spune Scriptura ca să vedeți ce face Dumnezeu astăzi conform făgăduinței Sale.

Acest lucru va întări atât de mult credința voastră, încât s-ar putea să nu mai fie nevoie ca cineva să se roage pentru voi. Voi sunteți deja vindecați, dar trebuie să credeți. Eu vă spun doar ceea ce a făcut deja Domnul Isus pentru voi.

De asemenea nu este nevoie să veniți aici ca să vă rugați până veți fi salvați, pentru că voi sunteți deja salvați. Tot ce trebuie să faceți, este s-o luați în primire. Voi nu primiți salvarea prin rugăciunea voastră. Credința este aceea care vă aduce salvarea, nu rugăciunea! Prin credință sunteți salvați!

Același lucru este valabil și în cazul vindecării și sunt sigur că noi toți vom înțelege aceasta.

Dacă sunt străini printre voi, vreau să le spun că eu nu reprezint o organizație iar Comerțianții Creștini care sponsorizează aceste întâlniri, nu reprezintă nici o denominațiune. Noi ne-am adunat aici ca și creștini credincioși din toate denominațiunile. Oricine este bine venit. Noi ne bucurăm să vă avem printre noi.

Voi spuneți: „Eu fac parte dintr-o denominațiune anume...” Vă puteți ruga pentru mine?

Adevărul este că nici nu este nevoie să faceți parte dintr-o comunitate. Tot ce trebuie să faceți, este să veniți aici și să credeți ceea ce spune Dumnezeu. Mai mult nu trebuie să faceți! Restul îl face El.

De curând am primit o Biblie nouă. Eu nu sunt un om superstițios și cred că nici voi nu veți gândi așa ceva pentru mine, dar atunci când am primit-o, în interiorul ei se aflau niște semne de citit făcute din mătase. Unul era pus chiar la textul din Scriptură care vorbește despre inaugurarea Templului lui Dumnezeu de către Solomon.

Slava supranaturală a lui Dumnezeu umpluse clădirea în așa măsură încât preoții nu au mai putut să-și îndeplinească slujba.

Un alt semn era pus în cartea lui Ezra, unde poporul întors din robie a inaugurat noul Templu, iar al treilea semn, pe care este scris numele meu, a fost pus de soția mea (fără intenție) la Marcu 11.22-23, acolo unde scrie: *„dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare...”*

Voi, cei care ascultați aceste benzi, știți că exact acest text a fost pronunțat atunci când au fost chemate veverițele la existență.

Ceea ce vreau să vă mai spun, este că pe acest semn de carte era desenată o pasăre pe care o iubesc și are pieptul roșu.

După o legendă, pasărea aceasta a avut cândva pieptul maroniu. Dar în ziua aceea de neuitat, când un Om a fost atârnat pe cruce, păsărica a avut atâta milă pentru El, încât a zburat pe cruce și a încercat să scoată cuiele cu ciocul ei.

Acesta este primul meu mesaj pe care-l duc la aceste adunări din Phoenix. Voi știți că „Phoenix” este ceva ce se naște din nimic. Exact aceasta face Dumnezeu acum: El ia ceva ce nu există și-l aduce la existență.

Mesajul meu de astăzi va ține doar 30-40 de minute și este intitulat „Paradoxul”. Pentru aceasta aș vrea să citesc și un text biblic.

Cu ani în urmă, când am început mesajul, cineva mi-a dăruit o Biblie. Mulți dintre voi au trăit acel eveniment alături de mine. Eu am luat Biblia și am deschis-o, spunând: „Doamne, care este mesajul Tău pentru mine?” și Biblia s-a deschis la Iosua capitolul 1.

Într-o noapte, după aceea, eu am avut o vedenie care vă este cunoscută tuturor. Eu am văzut cum Biblia cobora din cer, iar o mână care purta o manșetă la mânecă, arăta cu degetul spre Iosua 1.1-2, iar mesajul de astăzi, va fi adus tot din Iosua, din capitolul 10.12-14.

Înainte ca să deschidem însă Bibliile, vrem să ne plecăm pentru un moment capetele ca să ne rugăm:

În timp ce stăm așa, aș vrea să ne gândim că adunarea aceasta nu va fi o adunare obișnuită. Adunări obișnuite sunt pretutindeni, dar dorința noastră este să-L rugăm pe Dumnezeu să facă această adunare extraordinară, prin prezența Sa, pe care o dorim între noi pe tot parcursul adunării.

Tată ceresc, Îți suntem recunoscători pentru dreptul și prioritatea minunată pe care ne-ai dat-o, de a fi adunați în acest auditoriu alături de oamenii din Phoenix. Acum suntem pe cale de a ne apropia de Cuvântul Tău minunat. *„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”*

Fie ca lucrul acesta să se repete Doamne, astfel încât Cuvântul acesta să devină trup și să se reverse peste Biserica Ta, peste poporul Tău, pentru a împlini făgăduința pe care ai dat-o pentru ceasul acesta.

Noi recunoaștem că timpul se apropie de sfârșit, de clipa când se va revărsa în veșnicie. Noi ne aflăm pe coasta de vest. Asemenea civilizației, și Evanghelia a călătorit de la est spre vest. Și pentru că acum a ajuns în vest, poate să mai facă un singur lucru – să se întoarcă în est. Aici, a ajuns în sfârșit.

Tată, Te rugăm să faci ca acest timp să devină puternic pentru noi toți, ca să putem simți prezența Duhului Sfânt, pe Scriitorul acestui Cuvânt, care se descoperă din nou printr-un cort din carne, în timp ce ne iartă păcatele și fărădelegile noastre. Noi avem siguranța că El nu va lua în considerare păcatul

celui credincios, că va vindeca bolile noastre, că-i va ridica pe ologi din cărucioare, că îi va scăpa de cârje, că va da vedere orbilor, și că va prelungi viața celor care se sting din cauza cancerului sau a tuberculozei, boli pe care medicii nu le pot vindeca.

Toate acestea sunt peste puterile omului, dar Tu, o, Dumnezeule, Te ridici deasupra științei lor și dovedești astfel că ești viu și lucrător.

Îngăduie astăzi, vorbirea și ascultarea Cuvântului Tău, la tema: „Paradoxul”, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Să deschidem Bibliile la **Iosua** și să citim de la **capitolul 1.1-9** și apoi de la **capitolul 10.12-14**:

„După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise:

Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel.

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.

Ținutul vostru se va întinde de la pustie și Liban până la râul cel mare, râul Eufrat, toată țara Hetiților, și până la marea cea mare, spre apusul soarelui.

Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.

Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da.

Întărește-te numai, și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face.

Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune.

Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.”

Iosua 10.12-14:

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe Amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!”

Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, Până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului, și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.

N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.”

Doresc ca Domnul să adauge binecuvântarea Sa, la citirea Cuvântului Său.

Tema din după-amiaza aceasta va fi „**Paradoxul!**”

Ca să fiu sigur care este înseamnăta acestui cuvânt, eu l-am căutat în dicționar. După dicționarul „Webster” cuvântul paradox înseamnă „ceva incredibil și totuși adevărat”.

Voi cunoașteți vechea zicală care spune: „Adevărul este mai rar decât minciuna!” Adesea adevărul spus de cineva pare incredibil.

Eu am un prieten în Colorado. Odată, ei au vrut să estimeze care este numărul cerbilor lopătari. Într-o turmă erau douăzeci și unu de cerbi lopătari. Societatea interesată în această problemă plătitise o sumă mare pentru utilajele necesare pentru întocmirea recensământului. Auzind ce vor să facă, prietenul meu le-a zis: „Nu ar fi trebuit să cheltuiți atâția bani, pentru că eu pot să vă spun câți cerbi lopătari sunt în ținut.”

Ei au râs însă de el și l-au întrebat: „Câți sunt?” „Nouăsprezece. Au fost douăzeci și unu dar am împușcat eu doi.” Inspectorul de vânătoare a râs și nu l-a crezut. „Dar tu nu știi că ai voie să împuști doar unul?” „Ba da, am știut”, a răspuns prietenul meu, „dar am împușcat doi.”

Inspectorul a râs și a plecat mai departe, dar omul spusese adevărul. Într-adevăr în turmă se mai aflau numai 19 cerbi lopătari. După plecarea inspectorului, prietenul meu m-a privit și mi-a spus: „Vezi tu, predicatorule, trebuie să spui numai adevărul și imediat vezi că nu te crede nimeni.” Dacă spui adevărul, acesta este mai greu de crezut decât minciuna.

Cartea lui Iosua este de fapt cartea de răscumpărare a Vechiului Testament, așa că

trebuie să privim cartea lui Iosua ca și cartea răscumpărării. Răscumpărarea se compune întotdeauna din două părți: a ieși și a intra. Da, aceste două părți formează răscumpărarea: a ieși și a intra.

Moise simboliza legea prin care Israelul a fost scos din Egipt, iar Iosua reprezintă harul care i-a dus în țara făgăduită.

Astfel spus: legea și harul sunt două părți diferite ale legii lui Dumnezeu. Ei au fost scoși afară prin Moise, iar Iosua i-a călăuzit înăuntru. Aceasta are o mare importanță pentru timpul nostru. Ei au ieșit și au călătorit spre țara făgăduită, iar noi, am ieșit din haosul lumii, din Egipt, și ne aflăm în călătorie spre țara făgăduită.

Isus a spus în Ioan 14.2: *„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.”* Vedeți, a ieși afară și a intra.

Legea ne face să recunoaștem că suntem greșiți, dar prin har primim iertarea. Legea nu poartă în sine nădejdea răscumpărării, de aceea nu ne poate duce la desăvârșire. Ea nu are îndurare în sine. Legea vă arată că sunteți păcătoși, dar harul vă spune cum să scăpați de el. Legea este polițistul care vă duce la închisoare, dar harul aduce iertarea Celui ce a plătit prețul pentru voi. Să ieșim afară, ca să putem intra în har.

Același lucru îl găsim în epistola către Efeseni, care corespunde cu cartea lui Iosua din Vechiul Testament. Deci cartea lui Iosua ar mai putea fi numită și epistola către Efeseni a Vechiului Testament, pentru că corespunde exact.

Noi am constatat că Iosua reprezintă harul adică împăcarea, care nu poate exista în același timp cu legea. Tot așa, nici un mesaj din trecut, nu poate să ajute poporul la înaintare. Nu se poate. Aici este marea problemă.

Isus a spus: „*Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche: pentru că și-ar lua umplutura din haină, și ruptura ar fi mai rea.*”

Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile plesnesc, vinul se varsă, și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi, și se păstrează amândouă.” (Matei 9.16-17).

Iosua a putut să-și îndeplinească slujba numai după ce Moise a fost luat. Vedeți, aceste cuvinte sunt spuse chiar la început: „*Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel.*” (Iosua 1.2).

Moise, care simboliza legea, își îndeplinise slujba. Legea își îndeplinise scopul. Totul începuse de fapt cu har, pentru că înainte ca să primească legea, oamenii posedaseră harul. În timpul cât au fost în Egipt, ei nu au avut nicio lege. Ei nu aveau nici preoți, nici vreo lege de îndreptare. Atunci ei nu primiseră încă legea. Harul este acela care le-a dăruit un proroc și un miel de jertfă – împăcarea.

În săptămâna aceasta, noi vom reveni încă o dată la jertfă, la sângele jertfit, pentru că acolo se află vindecarea noastră. Împăcarea le-a fost oferită înainte ca să fi existat vreo lege. Harul a existat înaintea legii, în timpul legii și după încheierea legii.

Iosua simbolizează harul care a existat și în timpul legii, dar care nu au putut să intre în vigoare atâta timp cât legea era în drept. Același lucru este valabil și pentru lumea creștină din zilele acestea din urmă.

Comunitățile au avut un timp al lor, dar ele și-au îndeplinit scopul și vine vremea când ele trebuie să înceteze. Trebuie să aibă un sfârșit. În pribegia noastră, noi trebuie să ajungem în starea de Efes, așa cum a fost și în celelalte călătorii. Da, și în călătoria noastră trebuie să vină un Efes.

Legea nu a putut salva nici un păcătos, după cum am spus deja. Ea nu a fost capabilă să facă așa ceva, de aceea, ziua harului simbolizează țara făgăduită.

Moise nu a putut să-i ducă înăuntru. Ați observat că în călătoria lor, evreii au avut trei stații?

- Prima a fost pregătirea prin credință, prin aducerea mielului de jertfă, în Egipt.

- A doua a fost trecerea Mării Roșii, în pustie. Atunci a avut loc o despărțire prin care a fost simbolizat un alt stadiu al călătoriei. După ce s-au pregătit, ei au ajuns la Marea Roșie, unde au dat din nou greș. Deși poporul văzuse deja multe semne și minuni pe care Dumnezeu le făcuse în mijlocul lui, totuși nu credea. Atunci Dumnezeu a despărțit Marea Roșie și i-a trecut prin ea. Cuvântul spune că *„toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise.”* (1 Corinteni 10.2). Ei s-au pocăit, au fost botezați și au trecut dincolo pentru a umbla într-o viață nouă – într-o țară nouă, printre oameni noi, într-o călătorie nouă. Mâna lui Dumnezeu era deasupra lor, călăuzindu-i la tot pasul. Dar ce s-a întâmplat? În această călătorie, la un moment dat nu i-a mai satisfăcut umblarea prin har. Au ajuns la un punct, când s-au gândit că ar trebui să facă ei înșiși ceva.

Așa se întâmplă și astăzi. Oamenii cred că ar trebui să facă ei înșiși ceva pentru vindecarea divină sau pentru orice altă lucrare a harului. Voi nu trebuie să faceți nimic altceva decât să credeți! Da, să-L credeți pe Dumnezeu!

Dacă ei ar fi crezut numai și ar fi mers mai departe așa! Făgăduința nu le-a fost dată în timpul legii, ci au primit-o înainte de darea legii, fără să li se pună nici o condiție: *„Eu v-am dat această țară, intrați în ea!”* Dar vedeți, înainte ca să ajungă la făgăduință, ei s-au decis să facă ceva de la sine să-L ajute pe Dumnezeu.

Din păcate, această procedură o găsim astăzi printre oameni. Așa suntem noi, vrem să facem ceva pentru... Da, noi credem că ar trebui să contribuim cu ceva la

bunul mers al lucrării. Și desigur, noi trebuie să facem ceva. Știți ce? Să supuneți voia voastră voii lui Dumnezeu, și planului Său. Prin aceasta totul este rezolvat. Asta-i tot ce trebuie să faceți voi. Luați pur și simplu făgăduința Sa și nu vă mai gândiți la nimic altceva. Umblați cu și în această făgăduință, iar Dumnezeu va face restul!

Dar Israelul a vrut o Lege. Dumnezeu vă dăruiește întotdeauna ceea ce doriți. Așa a făgăduit El. Noi știm însă că atunci când ei au deviat numai cu un pas de la făgăduința lui Dumnezeu dată la început, au primit un țepuș în trup, și acesta a ținut până când Legea a fost înlăturată. Da, acest țepuș a ținut până când a venit Isus Hristos și a fost răstignit pentru a înlătura Legea.

Tot ce veți încerca să faceți de la voi, se va răsfrânge împotriva voastră, spre rușinea voastră. Va fi în dezavantajul vostru! Credeți-L pur și simplu pe Dumnezeu și atunci totul se va rezolva spre binele vostru.

Dumnezeu a spus: „*Eu sunt Domnul, care te vindecă.*” (Exod 15.26). „*Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii...*” (Iacov 5.14). Și tot El a făgăduit că lucrările pe care le-a făcut El, le va face și Biserica Sa. De ce să primim atunci dogmele organizațiilor care șterg aceste făgăduințe din carte? Vedeți, așa ceva devine un țepuș în trup. Acum, în timpul sfârșitului, noi întâlnim același lucru la metodiști, baptiști, etc. Dar așa nu veți putea merge înainte. Voi trebuie să vă întoarceți la Evanghelia deplină, care ne-a fost dată de Dumnezeul cel Viu, care S-a făcut asemenea oamenilor și a locuit printre noi, ca să ne ducă la desăvârșire. Noi știm că aceste făgăduințe sunt adevărate.

Israelul a făcut cea mai mare greșală care putea fi făcută, în călătoria sa prin pustie. Aceasta a fost alegerea Legii în locul harului. (Exod 19). Ei posedau harul, aveau un proroc; aveau mielul de jertfă; aveau răscumpărarea. Ei au fost călăuziți prin Marea Roșie, au fost vindecați de bolile lor. Ei au băut apă din stânca lovită și au primit mană din cer. Ei au primit tot ce și-au dorit, dar cu toate acestea, au dorit altceva.

Aceasta este o paralelă desăvârșită cu drumul nostru spre Efes. În timpul lui Luther, biserica a ieșit afară. În timpul metodiștilor am primit sfințirea, iar mișcarea de la Rusalii primește restituirea. A fost exact ca în călătoria prin pustie. Atunci când Dumnezeu ne-a scos afară, ne-a mers bine, dar ce am făcut noi? Am vrut să fim ca ceilalți.

Acum, noi vedem că harul este singura posibilitate, singura cale care ne duce la țintă, nu vreo lege (metodistă, baptistă, etc.).

Iosua este simbolul pentru slujba din ultimele zile. Aduceți-vă aminte de cele trei popasuri din călătoria Israelului. Totul se oprișe. Legea și toate celelalte lucruri trebuiau să înceteze, ca să poată apărea Iosua. Iosua este același cuvânt ca Isus: Iosua = IahveH Salvatorul. El a adus Israelul din pustie în țara făgăduită.

Eu nu vreau să-i contrazic pe cărturari, dar mulți sunt de părere că țara făgăduită reprezintă cerul. Acest lucru nu poate fi adevărat pentru că în țara făgăduită au fost lupte, greutăți și neliniște. Canaanul nu este simbolul cerului!

Observați problemele pe care le-au avut înainte de-a intra în țara făgăduită. De o mare importanță a fost problema cu Core. El nu a vrut să se supună călăuzirii printr-un singur om. Datan și ceilalți au pășit în fața lui Moise ca să-i spună că mesajul înseamnă cu totul altceva. Ei au dat o altă tâlcuire mesajului, o tâlcuire după placul lor. Urmarea? Au pierit cu toții! Da, toți au pierit!

Isus a spus că au murit cu toții. Ei l-au spus lui Isus: „*Părinții noștri au mâncat mană în pustie...patruzeci de ani.*” (Ioan 6.31). Dar Isus le-a răspuns: „*Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit.*” (v.49). Cuvântul „moarte” înseamnă „despărțire pentru totdeauna”. Ei toți au murit deși s-au bucurat de vestirea mesajului, deși s-au săturat cu mană care venea din ceruri, etc. Ei nu au mâncat o altă mană, ci mana adevărată.

Apoi a venit timpul când s-a ridicat Balaam cu învățătura lui falsă care spunea: „Noi suntem cu toții una. De ce să nu ne unim și să nu ne căsătorim copiii împreună? Atunci vom deveni o națiune mare și puternică.”

Oricine posedă înțelepciune duhovnicească, poate să observe că și astăzi este același duh la lucru. Toți se căsătoresc între ei. Dar Cuvântul spune că această unire a fost un păcat pe care Dumnezeu nu l-a iertat niciodată. Da, Israelul nu a fost iertat niciodată pentru acest păcat. Apoi s-a ridicat Iosua.

În Apocalipsa 6 ni se vorbește despre cele șapte peceteți. Cartea a fost pecetluită cu șapte taine, adică cu șapte sigilii. Dar așa cum am citit în Apocalipsa 10, cele șapte Peceteți, vor fi descoperite în timpul epocii Laodicea, prin ultimul mesager (înger) al Bisericii. Ele au fost păstrate pentru a fi deschise acum, nu în altă epocă. De fapt, Dumnezeu a descoperit câte ceva în fiecare epocă.

Reformatorii nu au avut timp ca să se ocupe cu aceste taine. În zilele lui Luther, a fost predicată numai neprihănirea prin credință. După moartea lui, urmașii lui au întemeiat o organizație. Apoi s-a ridicat Wesley care a predicat sfințirea. După el, a urmat mișcarea de la Rusalii, dar conform Apocalipsa 10.7, Maleahi 4.5, Luca 17. 30, acum trebuie să urmeze un Efes. Acest lucru este făgăduit, prieteni. Trebuie să vină un Efes pentru ca cele șapte taine ale Cuvântului lui Dumnezeu să fie descoperite. Acest lucru are loc în epoca Bisericii Laodicea, și eu cred că ne aflăm deja în această perioadă. Eu cred că ne aflăm cu puțin înainte de venirea Fiului lui Dumnezeu.

Așa cum Iosua s-a ridicat cu puțin timp înaintea de a ajunge în starea de „Efes”, așa s-a ridicat și Ioan Botezătorul cu puțin timp înaintea următorului Efes cu Iahshua (Isus).

Iar noi, avem de asemenea făgăduit un Efes. Făgăduința se află aici, în Scriptură. De aceea, eu cred că noi ne aflăm din nou într-o stare de Efes. Noi am primit făgăduința că ni se va restitui tot ceea ce a fost pierdut în cele șapte epoci ale

Bisericii. Voi nu puteți adăuga nimic la această carte, și nici nu puteți scoate ceva din ea, deoarece în Apocalipsa 22.18-19 scrie: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*”

Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” Noi nu avem voie să adăugăm nimic și nici să scoatem.

Noi știm că Luther, Wesley, Knox, Finney, Calvin și toți ceilalți reformatori, nu au primit toată descoperirea, dar ceea ce au primit ei, este adevărul Evangheliei.

În zilele acestea din urmă, ne este deschisă mintea pentru Scriptură, ca s-o putem înțelege, deoarece va veni o epocă a Efesului.

Noi suntem aici. Dar să ne întoarcem acum la Paradox. Trebuie să las totul în spațiu și timp, deoarece mai am la dispoziție numai vreo zece minute, și trebuie să începem rugăciunea pentru bolnavi.

Paradox! În zilele noastre sunt oameni care nu cred în minuni! Ei spun că pur și simplu, nu pot crede că în epoca aceasta modernă mai pot exista minuni. Eu nu vreau să-i jignesc pe acești oameni, dar din punct de vedere duhovnicesc, ei sunt fără simț. Ei sunt orbi duhovnicește. Ei nu posedă nici o lumină profetică, nici o simțire duhovnicească. Nimeni nu poate sta nepăsător într-o mulțime în mijlocul căreia se revarsă Duhul Sfânt – chiar dacă sunt oameni păcătoși, ei tot trebuie să simtă prezența lui Dumnezeu când văd că Cuvântul făgăduit se împlinește. Trebuie să fiți total nesimțiți dacă nu puteți crede deși vedeți aceste lucruri cu ochii voștri. Ar trebui să fiți orbi duhovnicește. Deci nu orbi fizic, ci duhovnicește, pentru că un om poate să vadă perfect cu ambii ochi și cu toate acestea să fie un orb duhovnicește.

Amintiți-vă când a lovit Elisei întreaga armată siriană cu orbire. Biblia spune că el a făcut-o, apoi i-a dus într-o capcană. Ei nu l-au recunoscut deși știau foarte bine cum arată. Și el i-a călăuzit în Samaria, dar ei erau orbi ca să nu-l poată recunoaște.

Voi puteți să stați în prezența Dumnezeului celui Viu, puteți să stați sub ungera Duhului Sfânt și să vedeți cum lucrează El, și totuși să rămâneți neatinși. Voi puteți auzi mesajul deplin, adică tot ce a spus Dumnezeu, puteți vedea împlinirea Lui, și cu toate acestea să nu intrați înăuntru pentru că nu ați crezut. Atunci nu vă mai poate ajuta nimeni. Voi sunteți deja morți, fără simț, orbi, pierduți. Așa a fost lumea tot timpul. Mă întreb dacă pentru o persoană care nu crede în minuni, sunt adevărate numai lucrurile care sunt dovedite științific?

Aș vrea să știu dacă un om de știință, sau care nu crede în minuni, poate să-mi explice cum stă Pământul pe traiectoria sa? Cum au fost împărțite atât de bine anotimpurile? Care este situația cu ecuatorul și cu traiectoria noastră în univers? Totul este desăvârșit.

Noi nu avem aparate atât de perfecte, nici ceasuri care să urmărească timpul exact. În fiecare lună devierea va fi vizibilă. Dar soarele este punctual întotdeauna. Trec mii de ani, dar Soarele nu greșește niciodată. El este fără greșală, de încredere.

Cum poate influența Luna fluxul și refluxul deși se află la sute de mii de mile depărtare de Pământ? Explicați-mi cum trăim noi în sistemul solar și de ce nivelul apelor de pe pământ este în legătură cu Luna? Cum poate fi dovedit științific acest fenomen? Nu este posibil, pentru că știința nu are nici o explicație pentru aceste lucruri. Dumnezeu a rânduit Luna pentru a veghea asupra mărilor. Atunci când ea se apropie de Pământ, vine fluxul, iar în dimineața următoare când ea dispare, avem refluxul. Luna este ca un paznic.

Cineva spune: „Aceasta este valabil numai în cazul mării!” Nu este adevărat! Dacă

săpați o fântână în Arizona sau Kentucky, și dați de apă sărată în ea, veți constata că la reflux apa din ea va scădea, iar la flux va crește, chiar dacă este la sute de mile depărtare de mare. Noi am putea ține o predică despre ordinea lui Dumnezeu. Deși El este în mărirea, pretutindeni în lume au loc aceleași efecte și rezultate.

La fel se întâmplă și duhovnicește, cu fiecare om care crede în făgăduințele Lui pentru sine însuși. Ordinea Sa există și rămâne. El a dat naturii legi care se dovedesc întotdeauna valabile. La fel este duhovnicește: la Rusalii, sau oricând a dat o făgăduință, El, va rămâne la ea indiferent unde se află acești oameni. Deși au trecut mii de ani de la darea legii Sale, ele au rămas aceleași.

Astfel, sămânța trebuie să cadă în pământ și să putrezească pentru a reproduce viața. Noi am putea spune că sămânța ar trebui să producă viață atunci când se află în starea ei deplină. De ce nu răsare imediat dacă are viața în sine? De ce nu răsare decât dacă o pui în pământ? De ce acel germen de viață este ascuns în acel bob încât nici nu-l poți găsi? De ce tot ceea ce-l înconjoară trebuie să moară pentru ca el să poată veni la o viață nouă? De ce trebuie să moară și să putrezească, pentru ca el să poată veni la viață?

Așa se întâmplă și cu oamenii. Atâta timp cât mai există influențe și păreri omenești, germenul de viață al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt nu poate lucra. Nu puteți fi vindecați cât timp în voi mai este ceva care nu a putrezit! Toate părerile omenești care spun: „Zilele minunilor au trecut!” trebuie nu numai să moară, ci să putrezească! Abia atunci va ieși germenul de viață la o viață nouă. Numai așa va putea crește. Acesta este motivul pentru care nu primim ceea ce cerem. Noi încercăm să păstrăm propriile noastre păreri. Acesta este motivul pentru care nu au mai putut înainta luteranii, metodiștii, penticostalii, etc., ci au rămas pe loc. Teologii au introdus învățături ca: „Asta nu ar mai trebui să fie...” „Lucrul acesta a fost valabil pentru o altă epocă...” și astfel au rămas pe loc.

Germenul nu poate crește, în tabloul desăvârșit al lui Hristos, decât atunci când voi primiți fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu în voi, și deveniți Cuvântul, adică sunteți asemenea seminței care a căzut în pământ. Pentru a explica aceasta, eu aș folosi

Evrei 11.3.

Din câte știu eu, cel mai mare om de știință pe care l-am avut vreodată este Einstein. Nu demult, am putut auzi la New York un discurs referitor la ceea ce a susținut el. El s-a ocupat cu studiul galaxiilor, a cercetat întinderea lor și a dovedit că există veșnicia. El a dovedit că dacă un om se deplasează cu viteza luminii, poate parcurge o distanță pentru care în condiții normale de deplasare i-ar trebui 300.000 de ani. Pentru a se întoarce înapoi pe Pământ, el are nevoie tot de atâția ani, dar cu toate acestea, nu a lipsit de pe pământ decât cincizeci de ani – veșnicie.

Pentru Dumnezeu o galaxie este ceva foarte neînsemnat, ceva ce ar putea fi îndepărtat din fața Lui printr-o simplă suflare a gurii Sale. Așa vorbește Biblia. Apoi Einstein a ajuns la următoarea concluzie: „Există o singură posibilitate de a explica apariția acestei lumi și anume Evrei 11.3: *„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”* Aceasta corespunde exact adevărului. Știința nici nu se poate apropia de acest punct.

Mai puteți spune că nu credeți în minuni? Cum puteți face așa ceva? Cum poate explica un om de știință din vremea lui Noe, ploaia despre care vorbea profetul? Până atunci nu căzuse niciodată ploaie pe pământ, nici măcar o picătură. Cu toate acestea însă, Noe spunea că va ploua, și așa a fost. Din pricina aceea a fost în contradicție cu ceea ce spune știința. De ce? Pentru că nu existau nori și nu plouase niciodată. Ei puteau să demonstreze că nu există nici un strop de apă sus. Dar atunci când Dumnezeu a deschis zăgazurile cerului și apa a început să cadă, spălând totul de pe Pământ, ceea ce se petrecea era un Paradox. Totul era cu adevărat împotriva oricărei logici, era inexplicabil. Dar noi știm că Dumnezeu a făcut-o pentru că așa spune Biblia. Noi avem și astăzi dovezi care mărturisesc despre potop. Dumnezeu a făcut-o. Acesta a fost un paradox!

Dumnezeu a luat un bărbat de șaptezeci și cinci de ani care avea o soție de șizeci și cinci de ani și care trecuse demult de sorocul femeilor. Și Dumnezeu i-a dat făgăduința că va avea un fiu cu Sara – la acea vârstă înaintată. Soția lui era o rudă

apropiată și el a trăit cu ea din tinerețe. Acum, ea avea șaiszeci și cinci de ani și Domnul i-a dat făgăduința că el va avea cu această babă un copil. Ce s-ar fi întâmplat dacă Avraam ar fi spus: „Eu nu pot să cred un astfel de paradox! Așa ceva nu pot primi!” Atunci făgăduința nu s-ar fi împlinit niciodată!

Dar dacă spuneți că credeți ceva ce a spus El, atunci trebuie să și procedați conform credinței, altfel cine vă va crede?

Avraam primise porunca de a se despărți de toată necredința și de a umbla singur cu Dumnezeu. Și deși îmbătrânea, în loc să devină mai slab, el a devenit tot mai tare, iar atunci când a avut o sută de ani și Sara nouăzeci, a venit și copilul făgăduit.

Cum a putut să-l ducă apoi Avraam pe Isaac sus pe acel munte pe care i-l arătase Domnul, ca să-l dea jertfă, la o distanță de trei zile de lumea civilizată? După cum știm, Isaac a purtat lemnele. Acesta este un simbol spre Hristos. Și Avraam trebuia să-l aducă jertfă pe Isaac, sus pe muntele acela. El a împlinit tot ce i-a poruncit Dumnezeu și poate că l-ar fi junghiat pe fiul său ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu l-ar fi oprit chiar Dumnezeu să o facă. Biblia spune că Avraam știa că Dumnezeu nu dă o făgăduință pe care să nu o poată împlini. De aceea l-a și primit înapoi pe Isaac, ca un simbol, căci a crezut că Dumnezeu are puterea de a-l învia din morți și de a i-l da înapoi. Atunci când el a fost gata să-l asculte pe Dumnezeu până la capăt, acesta i-a oprit mâna spunând: „*Să nu pui mâna pe băiat!*” (Geneza 22.12). Când s-a întors Avraam a văzut un berbec prins cu coarnele într-un tufiș. Cum era posibil acest lucru? Un berbec pe muntele acela plin de animale sălbatice care mănâncă oi. Cum ajunsese el acolo?

Avraam a luat pietre și a ridicat un altar și iată că acum avea și mielul pentru jertfă. Acesta era un paradox.

Dacă cineva Îl crede pe Dumnezeu și ține sus făgăduința Sa, indiferent care va fi situația în care va ajunge acel om, Dumnezeu va face un paradox în viața lui

pentru a împlini ceea ce a spus!

Avraam a numit locul acela „IeHoVaH-Jire”, adică „Domnul va purta de grijă!”

El poate face și astăzi lucruri care sunt un paradox. Da, El o poate face și astăzi dacă credeți Cuvântul Său.

Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. Cum a fost posibil ca un om să stea o noapte întreagă printre lei flămânzi, și totuși să nu i se întâmple nimic? Îngerul Domnului a stat lângă el fără să fie văzut de cineva. Era un paradox. Ceva i-a ținut pe lei la distanță.

Atunci când cei trei tineri evrei au fost aruncați în cuptorul cu foc, s-a întâmplat ceva care era împotriva oricărei cunoștințe științifice din epoca respectivă. Știința nu putea să explice cum era posibil ca niște oameni să fie aruncați în cuptorul încins și să rămână totuși nevătămați, în timp ce toți aceia care i-au aruncat în cuptor, au murit. Ei au stat o vreme în acel cuptor, dar singurul lucru care a fost atins de foc, au fost legăturile cu care erau legați. Acesta este un paradox. Era imposibil și totuși adevărat.

Acum ne vom întoarce la Iosua, despre care am vorbit în tema de astăzi. El era un om simplu, care a văzut cum oamenii pot da legi și porunci, care însă nu au nici o putere asupra naturii – ca să oprească soarele pe cer. Dar el primește o însărcinare de la Dumnezeu:

„Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.” (Iosua 1.3).

Dușmanii au fost alungați. Soarele urma să apună. Dacă împărații dușmani ar fi avut timp să se reorganizeze, lupta ar fi început și poate că Iosua ar fi avut multe

pierderi. Iosua știa că are nevoie de lumina soarelui, de aceea a privit spre el și a strigat: „*Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!*” (Iosua 10.12). Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și a întârziat să apună aproape o zi întreagă. Acesta este un paradox. Un bărbat care a umblat în voia lui Dumnezeu a putut să facă așa ceva pentru că se afla în „starea de Efes” conform Evangheliei. A fost cu adevărat un paradox.

Atunci când Moise s-a dus să elibereze Israelul din robia Egipteană, înarmat doar cu un toiag strâmb, a fost un paradox.

Egiptul posedă cea mai puternică armată a timpului și avea o mulțime de înțelepți. Era un paradox.

Nașterea printr-o fecioară a fost un paradox. Așa ceva este în contradicție cu orice cunoștință științifică. Cum era posibil ca o fecioară, o ființă care nu cunoscuse niciodată legătura cu un bărbat, să primească un fiu? Dar ea nu a primit un simplu copil, ci pe Emanuel, pe Acela despre care au vorbit toți prorocii. Prin tot ceea ce a făcut, El a dovedit că era Cel făgăduit și așteptat. Cum s-a putut întâmpla aceasta? Acesta era un paradox.

Dumnezeu vorbise cu sute de ani despre Prorocul Său. Prorocul era ascultător Cuvântului. Astfel Cuvântul a fost vorbit. Apoi Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Noi credem aceasta. Desigur, acest lucru a fost un paradox.

Este posibil să hrănești cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești? El a făcut-o. El nu a înmulțit pești vii, ci pești morți și prăjiți și nu doar pâine dospită, ci pâine coaptă. Cum a putut să transforme apa în vin? A fost un paradox.

El a putut să-i vindece pe leproși, lucru pe care știința noastră de azi nu poate să-l facă cu toată dotarea ei ultramodernă. Isus însă, i-a vindecat prin pronunțarea Cuvântului. A fost un paradox. El este Același ieri, azi și în veci, de aceea, Cuvântul

Său mai vindecă și astăzi pe cei bolnavi. Desigur, acesta este un paradox.

El a înviat oameni morți din care ieșise duhul de viață. Astfel EL l-a înviat pe Lazăr, pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair. Da, El i-a înviat pe cei morți prin Cuvântul Său, pentru că El este Cuvântul.

Înainte de a încheia, vom privi încă un lucru puternic, care ne va dovedi că El a fost Mesia. Pentru a dovedi că El era Cel așteptat, trebuia să Se conformeze în totul Cuvântului făgăduit cu privire la El.

Cuvântul spunea ceea ce El vestise prin prorocul Moise: „*Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine.*” (Deuteronom 18.15). Se ridicaseră muți proroci după Moise, dar acum ei nu mai avuseseră niciunul de sute de ani. Acum ei aveau preoți și înțelepți.

Istoria celor patru sute de ani trecuți de la Maleahi la Ioan Botezătorul, relatează despre bărbați mari. Dar în toți acești ani nu s-a ridicat nici un proroc.

Apoi, s-a ridicat El, dovedind că este împlinirea celor scrise cu privire la El. Ioan Botezătorul l-a anunțat, dar Isus a fost împlinirea, El a fost Cuvântul descoperit în trup.

Petru, al cărui nume era Simon, a fost adus într-o zi la Isus de fratele său, Andrei. Deși nu-l văzuse niciodată, Isus i-a spus când l-a văzut: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona.*” (Ioan 1.42). Paradox. Desigur, era cu adevărat un paradox!

Filip, care era prezent și el la discuție, a știut că acesta era semnul lui Mesia. El era sigur de aceasta și credea totul. El nu era nici nesimțit, nici orb, de aceea, a plecat imediat la drum. El a călătorit câteva sute de mile ca să ajungă la prietenul său Natanael, pentru a-i spune și lui ceea ce văzuse. Vedeți, el a avut o credință atât

de mare încât a putut convinge și pe alții să-l urmeze la adunare.

Când au venit la Isus, El l-a privit pe Natanael și i-a zis: *„Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este viclenie.”* (v. 47).

Aceste cuvinte l-au uluit pe Natanael, de aceea, a întrebat: *„De unde mă cunoști?”* Vedeți, era ceva de neînțeles, ceva inexplicabil. *„De unde mă cunoști?”* iar Isus i-a răspuns: *„Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”* (v. 48). Un paradox!

Odată, Isus a trebuit să călătorească prin Samaria și a ajuns lângă o cetate, numită Sihar. Acolo s-a așezat lângă o fântână ca să-i aștepte pe ucenicii Săi care plecaseră după mâncare. În timp ce stătea acolo, a venit o femeie din cetate ca să ia apă. Era o femeie cu renume rău în cetate. Văzând-o că scoate apă, Isus a rugat-o: *„Dă-Mi să beau!”* (Ioan 4.7). Dar ea a răspuns:

„Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă? Noi nu avem legătură unii cu alții!” (v. 9). Isus i-a dat însă un răspuns ciudat: *„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!”* (v. 10). Fiți atenți cum se conturează paradoxul. Să nu scăpați prilejul!

Ea spusese: *„Cum poți să-mi ceri apă? Eu sunt samariteancă, iar Tu ești iudeu și între noi nu este nici o legătură.”*

Dar El a spus: *„Dacă ai ști tu Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.”* (v. 10). El a continuat să vorbească cu femeia până când a ajuns la slăbiciunea ei: *„Du-te de cheamă pe bărbatul tău!”* *„N-am bărbat....”*

„Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai

acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul."

„Doamne, văd că ești proroc.” (v. 16-19).

De sute de ani, ei nu mai avuseseră nici un proroc.

„Știi că are să vină Mesia, (căruia I se zise Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”

Isus i-a zis: "Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela." (v. 25-26).

Aici era un paradox legitimat, care s-a dovedit ca fiind adevărul Evangheliei. Acest paradox fusese făgăduit de mii de ani, iar acum se împlinise, fiind legitimat ca Adevăr.

Aș vrea să vă mai arăt încă un paradox puternic și minunat. În Ioan 14.12 Domnul Isus a făgăduit că cei ce vor crede în El, vor face aceleași lucrări pe care le-a făcut El. Este adevărat? Dacă Dumnezeu emite o lege sau face o făgăduință, trebuie s-o și îplinească, pentru că El este Dumnezeu. El îplinește tot ce spune!

Este un paradox faptul că Dumnezeu - care dă o făgăduință ce nu poate fi desființată - a dat poporului Său făgăduința că semnele Lui puternice îl vor urma de-a lungul epocilor, până când va veni El: *„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*

Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede:..." (Marcu 16. 15-17).

El trebuie să se țină de Cuvânt! Pentru că gura Lui a spus aceste cuvinte, ele trebuie să se împlinească. Întreaga Scriptură trebuie să se împlinească! Chiar și ceea ce a spus Fiul lui Dumnezeu în Ioan 14.12: „*Lucrările pe care le-am făcut Eu, le veți face și voi*”, este un paradox.

În Evrei 13.8 scrie: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” Este un paradox dar trebuie să se împlinească.

Matei 24.35: „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” - acestea sunt cuvintele spuse de El și trebuie să se împlinească.

Prieteni, eu cred că El este Același ieri, azi și în veci. Eu cred că El poate și în după-amiaza aceasta, să facă un paradox în mijlocul nostru, pentru că a făgăduit că se va întâmpla. Cât de multe alte lucruri a făgăduit El? Cât de multe alte lucruri sunt scrise în Biblie? El a spus că în epoca aceasta în care trăim noi, Biblia va ajunge din nou în starea Efesului.

Biserica dintre neamuri a trecut prin șapte epoci, iar pentru timpul nostru este făgăduit că vom ajunge din nou în starea Efesului. Așa este. Noi am ajuns aici. Eu cred din toată inima acest lucru, pentru că Isus este Acela care a dat făgăduința.

Acum câteva săptămâni, când am stat la perete, eu v-am spus: „Orice mișcare a degetului vostru, merge în jurul lumii și nu se mai oprește. Orice mișcare pe care o faceți, o veți vedea în ziua judecății.”

Televiziunea dovedește că există o a patra dimensiune. Televiziunea nu produce tabloul; aparatul canalizează doar undele existente în tuburi, astfel încât puteți vedea imaginea chiar și în culori. Tot ce se mișcă pe pământ se deplasează înainte și va fi înregistrat. Într-o zi această înregistrare se va încheia și atunci va trebui să dați socoteală de tot ce ați făcut. Așa este.

O, Dumnezeule, eu vreau să fiu mort față de mine însumi și față de tot ceea ce mă înconjoară. Ajută-mă să fiu conștient pentru Cuvântul lui Dumnezeu care este viu printre noi. Să ne rugăm.

Doamne Isuse, Tu ești un paradox, pentru că Dumnezeu s-a făcut trup. Te rog, Tată, descopere-Te în după-amiaza aceasta în mijlocul nostru. Părerea mea este că 90% din oamenii aflați în locul acesta, cred fiecare Cuvânt. Fă-Te cunoscut în mijlocul nostru ca să se știe că Cuvântul spus de Tine mai merge și azi în jurul lumii, ca un clișeu.

Doamne, ajută-ne să devenim una cu Lumina din tablou. Ajută-ne să pătrundem - nu numai să auzim - Cuvântul Tău, și să-L primim ca venind din gura Ta, nu din gura unui om, și astfel toți cei ce stau în locul acesta, să devină Cuvântul Tău. Noi suntem gata să murim față de părerile noastre.

Doamne, ajută-ne să vedem cum împlinești făgăduința pe care ne-ai dat-o, căci Tu ai spus: *„Lucrările pe care le-am făcut Eu, le veți face și voi.”* Te rog îngăduie aceasta! Te rog în Numele Domnului Isus. Amin.

Înainte de a chema sus rândul de rugăciune vreau să vă mai spun ceva. Într-o zi, am fost să mănânc o înghețată împreună cu un prieten de-al meu care este medic. El mi-a zis:

„Billy, vreau să te întreb ceva!”

„În ordine.”

„Tu crezi în paradox?”

„Desigur!”

„Eu știu că crezi,” a continuat el. Apoi mi-a povestit cum o persoană cunoscută de el a fost vindecată în urma rugăciunii. Ca medic, el îi prescriesese timp de mulți ani medicamente împotriva epilepsiei. Uneori, acea femeie făcea 7-8 crize pe zi, dar după rugăciunea făcută, el a spus: „Ea nu a mai făcut nici o criză!” „Eu”, a continuat medicul, „sunt în legătură permanentă cu ea, dar de atunci nu a mai avut nici o criză. Aș vrea să-ți povestesc ceva”, a continuat el, „ca să vezi că eu cred ceea ce spui tu.”

„Era în timpul crizei economice. Fiul meu era de serviciu la farmacie. Acolo a venit un bărbat cu soția lui, care trebuia să nască.” Fiul meu l-a întrebat: „Pot să vă ajut cu ceva?” „Da”, a răspuns bărbatul. „Am aici o rețetă de la medic, dar nu am bani ca s-o achit. Medicul ne-a spus că trebuie să avem imediat acest medicament.”

Fiul meu a răspuns: „Îmi pare rău, domnule, dar este împotriva legii să vă dau medicamentul fără bani.” Voi știți ce vremuri grele erau atunci!

„Îmi pare rău, dar nu pot face aceasta.” Prietenul meu a continuat: „Eu stăteam undeva în spate și citeam ziarul. Când am auzit discuția, am privit spre cei doi tineri și imediat am simțit în jurul inimii o căldură.” Am ieșit de după paravan și am spus: „Așteaptă o clipă, fiule!” Bărbatul era deja aproape de ușă. „E bine”, a spus el și a vrut să iasă, dar eu am repetat: „Un moment! Despre ce este vorba?” Atunci el s-a întors și mi-a explicat cazul. După aceea, omul mi-a arătat rețeta, iar eu i-am spus: „Așteaptă puțin, fiule. Îți voi aduce imediat medicamentul de care ai nevoie.” M-am dus în spate și am preparat medicamentul conform rețetei date de medic. Deși nu posedau banii necesari, eu totuși le-am dat medicamentul. Li l-am dat fără să am certitudinea că voi mai primi vreodată banii datorăți. Aveam un singur gând: că voi primi o răsplată pentru aceasta. În mine era un simțământ care mă îndemna să fac acel lucru.”

El a mai spus: „Billy, când am pus medicamentul în mâna acelei femei, am simțit

că Isus era acolo. În clipa aceea, eu am văzut acolo lângă noi, un Bărbat. Abia mai târziu, citind Scriptura, am găsit textul care spune: *„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40).

Apoi, el m-a întrebat: „Billy, ce se întâmplase cu ochii mei? L-am văzut cu adevărat?” „Desigur”, am răspuns eu. „Eu cred că tu L-ai văzut cu adevărat. În cazul acesta, tu ți-ai făcut datoria de farmacist, cum era necesar s-o faci. Isus a spus că: *„atunci când faceți un bine unuia din acești neînsemnați ai Mei, Mie Îmi faceți.”* Eu cred aceasta.”

Și eu cred că astăzi se poate întâmpla un lucru asemănător. Isus Hristos Se poate descoperi și astăzi în fața acestor oameni, iar Cuvântul Lui poate deveni din nou trup. Credeți aceasta? Domnul să vă binecuvânteze.

Acum îi voi chema pe cei bolnavi în ordinea numerelor. Nu vom putea chema prea mulți, deoarece mai am la dispoziție numai vreo 25 de minute. Dacă vrem să încheiem la timp, atunci trebuie să fim gata până la ora 4. Cu toate acestea, vom ține puțin mai mult. Vom începe cu numărul 1 (Fratele Branham cheamă 15 persoane, începând de la numărul 1).

Priviți aici. Dăruți-mi vă rog, atenția voastră neîmpărțită.

Isus a dat făgăduința că *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.”* Credeți aceasta? Cuvântul „lumea” înseamnă „sistemul lumesc”. El știa că oamenii se vor întoarce spre modă și spre toate celelalte lucruri, de aceea a spus: *„voi Mă veți vedea, dar ei nu Mă vor vedea.”*

El a făgăduit celor credincioși că *„voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”* (Matei 28.20). Este corect?

Biblia spune în Evrei 13.8 că „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” Credeți aceasta? Aceasta este o făgăduință.

Voi nu trebuie să veniți aici pentru a fi vindecați! Singurul lucru pe care trebuie să îl faceți, este să credeți că acest Cuvânt este adevărul.

Acum vă rog să stați pentru câteva momente liniștiți și smeriți. Au venit toți, Billy? Numărul 3 lipsește încă. Cum se spune 3 în limba mexicană? „Tres”.

Cred că acum a auzit și cel care are acel număr, va veni aici. Credeți din toată inima? Să ne mai rugăm o dată.

Doamne Isuse, noi recunoaștem că putem citi Cuvântul Tău și că-L putem explica după cea mai înaltă cunoștință, dar Tu ești singurul care-L poți confirma. Numai Tu poți decide dacă noi înțelegem corect sau fals. Tată, rugămintea mea este ca Tu să deschizi astăzi ochii oamenilor. Îngăduie-ne să vedem în după-amiaza aceasta ceva paradoxal, ceva care să-i ajute pe oameni să-și dea seama că Tu ești prezent, că Tu n-ai încetat să exiști și că Cuvântul Tău este același ieri, azi și în veci, pentru că Tu ești Cuvântul. Îngăduie aceasta Doamne, pentru cei bolnavi, pentru cei ce suferă, căci mulți dintre ei vin de departe. Ei suferă atât de mult, încât nici nu se pot bucura de aceste adunări. Vindecă-i, Doamne.

Îngăduie aceasta, Doamne. Noi suntem doar oameni și tot ce putem face este să predicăm Cuvântul, spunând ceea ce ai spus Tu. Dar Tu ești singurul care poți împlini Cuvântul și eu Te rog să faci aceasta, în Numele lui Isus. Amin.

Acum, doresc ascultarea și atenția voastră deplină.

În minutele următoare, vă rog să rămâneți fiecare la locul vostru. Din câte îmi amintesc, eu nu cunosc pe niciunul dintre cei ce se află în rândul de rugăciune.

Odată când Isus străbătea mulțimea, de El S-a apropiat o femeie care nu poseda bilet de rugăciune și care s-a atins de poala hainei Lui prin credință. El S-a oprit și a întrebat: „Cine M-a atins?” (Luca 8.45). Toți au negat că El ar fi atins, dar El S-a întors și a privit spre femeie. Ea nu putea să se ascundă, deoarece Duhul lui Dumnezeu care era în El, îl călăuzise. El era Cuvântul. Cuvântul i s-a adresat femeii și i-a spus care era suferința ei. Ea avea o scurgere de sânge și a fost vindecată pe loc. De ce? Ea a crezut totul, și ca urmare a simțit imediat că scurgerea de sânge pe care o avea de doisprezece ani s-a oprit. Este adevărat? Scurgerea de sânge s-a oprit imediat. Și să vă spun ceva: El este Același și astăzi!

Voi nici nu ar trebui să veniți aici. Biblia spune că acum, în Noul Testament, Isus Hristos este Marele nostru Preot. Credeți aceasta? El este singurul nostru Mare Preot. El este singurul Mijlocitor (Avocat) între Dumnezeu și oameni. Cine? Omul Isus Hristos. Credeți aceasta? Biblia spune că El este Marele nostru Preot care simte slăbiciunile noastre. Este adevărat? Câți știu că acesta este adevărul? Ridicați mâna. Bine.

Deci printre noi nu sunt oameni care să nu cunoască Cuvântul. Cum ar proceda El, dacă ar fi atins de careva dintre voi? Da, El ar proceda la fel ca în trecut, pentru că Cuvântul spune că El este același ieri, azi și în veci. Este adevărat? De aceea, credeți pur și simplu și spuneți:

„Doamne, eu am umblat prin multe adunări, dar azi voi crede. Nu-mi voi face închipuiri proprii, ci voi crede pur și simplu că Tu ești aici. Eu am o problemă, de aceea, Te rog ajută-mă!”

Faceți aceasta! Nu deveniți nervoși! Darul credinței nu este ceva ce luați în mână ca să realizați un lucru, ci el înseamnă să vă dați pe voi înșivă la o parte din cale.

Aici este o femeie. Dumnezeu, Tatăl nostru știe că eu nu am văzut-o niciodată în viața mea. Ea este o străină pentru mine. Văd doar două sau trei persoane cunoscute în această sală - este sora Vayle, fratele Antony Milano, din New York,

fratele Patt Tyler din Kentucky, și fratele Fred Sothmann. Pe el l-am auzit mai înainte spunând un „Amin” puternic. Numai pe ei îi cunosc. Tatăl ceresc știe lucrul acesta.

Eu n-o cunosc pe femeia aceasta și nu știu de ce a venit aici. Dacă i-aș cunoaște necazul și aș putea s-o ajut, aș face-o cu plăcere. Depinde însă de ce are nevoie. Dacă ar avea nevoie de bani, aș putea s-o ajut cu câțiva dolari. Dacă ar fi vorba de probleme familiare i-aș spune: „Cheamă-l pe soțul tău!” și apoi am discuta împreună. Dar eu nu știu ce vrea această femeie. Dacă este bolnavă, atunci eu nu o pot ajuta cu nimic. Eu nu o cunosc, dar în locul acesta se află Cineva, acest Cuvânt, care ne-a făgăduit că *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi!”*

Poate că femeia aceasta este bolnavă, poate că are cancer, TBC, sau altceva și este atât de grav încât medicina nu poate s-o mai ajute cu nimic. Eu nu o pot vindeca în nici un caz pe femeia aceasta! Dar cred că El îmi va descoperi necazul ei așa cum a făcut-o cu femeia samariteană, cu Natanael sau cu Simon, când i-a spus pe nume: *„Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa – ceea ce înseamnă „piatră mică.”*

Dacă El ar face aceasta aici, în fața tuturor, dovedind astfel că acest Cuvânt este adevărul, câți dintre voi l-ar crede? Este prezent cineva în locul acesta, care o cunoaște pe această femeie? Ridicați mâna. Da, mulți din voi o cunosc. Bine. Tatăl ceresc știe că eu nu o cunosc. Să vedem acum ce spune El. Nu ar fi acest lucru un paradox? Eu nu știu cine este ea, nici de ce a venit aici, dar Dumnezeu știe totul despre ea. Acum, voi discuta cu femeia.

Este prima persoană care stă în fața mea de vreo trei luni încoace. Aș vrea să vorbesc puțin cu ea. De ce? Ca să intru în legătură cu duhul ei, așa cum a făcut-o Isus când a discutat cu samariteanca. Eu fac aceasta ca să intru în contact cu duhul ei. Dacă Domnul Isus îmi va spune cine ești, de ce ai venit aici, sau alte probleme de felul acesta, ai crede că El este în lucrare? El trebuie să fie, nu-i așa? Dacă El face ceva, vom fi mulțumiți cu toții. Dacă știm că Cuvântul Său este adevărul, atunci putem să ne încredem în El. Dacă El îmi va descoperi care este

necazul tău, deși nu te cunosc, aceasta va dovedi că aici este un Duh care te cunoaște. Tu știi că eu nu te cunosc, deci un om nu te va cunoaște, ci Duhul. Acest lucru ni l-a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp al stării Efesului. Crezi tu că acesta este adevărul? Desigur. Fie ca El să ne îngăduie aceasta. Eu văd că femeia aceasta suferă cu capul. Are dureri la frunte. Acesta este adevărul. Este adevărat? Dacă da, ridică mâna. Mulțumesc.

Dar nu acesta este motivul pentru care strănuți în continuu. Tu ai sinuzită și migrene. Nu ești din Phoenix, ci dintr-o regiune muntoasă, cu păduri. Da, ești fin Flagstaf. Este adevărat? Crezi că Dumnezeu îmi poate spune și cine ești? Desigur, tu ești doamna Earl. Este adevărat? Du-te și crede! Totul va fi în ordine, și boala ta va trece. El este Același ieri, azi și în veci.

Tatăl ceresc știe că eu nu am văzut-o pe femeia aceasta până acum. Vedeți cum se împlinește Cuvântul! Nu eu sunt cel care face aceste lucruri, ci El. Eu sunt doar un om. Eu sunt doar gura Lui prin care vorbește El, microfonul Lui.

Microfonul tace atâta timp cât eu sau altcineva nu-l folosește. Tot așa este și omul. Dar când vine Duhul Sfânt omul poate vorbi. El este Vindecătorul, nu eu.

Cum vă merge? În fața mea stă din nou o persoană care-mi este străină. Eu nu-l cunosc pe acest bărbat. Din câte îmi amintesc, nu l-am văzut niciodată până acum, dar Duhul îl cunoaște. Duhul Sfânt și Duhul lui Hristos este Unul și Același Duh.

Unsul Isus, Omul Isus, era Fiul lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt care Se odihnea peste El era Dumnezeu. El a spus: „*Tatăl locuiește în Mine.*” Și Tată era Duhul Sfânt, deci Dumnezeu.

Dacă eu mă dau la o parte din drum, și la fel acest bărbat, și-l lăsăm pe Duhul vieții să poată lucra, noi vom vedea slava Lui.

Acesta este motivul pentru care eu stau în așteptare o clipă, până când vine ungera care îmi arată ce trebuie să fac.

Dacă Dumnezeu, Domnul nostru, îmi va arăta care este necazul tău, sau alte lucruri despre tine, ce ai făcut, sau ceva asemănător, vei crede? Dacă El îmi va arăta care este necazul tău, vei crede că sunt slujitorul lui Dumnezeu și că El este prezent în locul acesta? Tu ai hernie. Este adevărat? Da, așa este.

Voi întrebați: „De unde știi aceasta?” Și eu aș vrea s-o explic, dar nimeni, nici un om nu știe aceasta, este un paradox. Eu mai văd ceva: o vizită medicală. Tu suferi și cu inima. Ridică mâna dacă este adevărat. Domnule Anderson, poți să mergi acasă liniștit, pentru că Isus Hristos te vindecă. Așa este. Credeți și nu vă îndoiiți!

(Fratele Branham continuă să se roage prin darul deosebirii pentru diferite persoane). Să ne rugăm.

Scumpul nostru Domn, eu aduc această adunare mică înaintea Ta. Noi știm că ceea ce am auzit astăzi este Adevărul Întreg, pentru că este Cuvântul Tău. Noi nu numai că credem că este adevărat, ci și știm aceasta. Noi Te-am văzut cum lucrezi, Doamne, de aceea am putut recunoaște că este lucrarea Ta.

În afara lucrurilor paradoxale din lumea aceasta, din spațiu și din legile naturale ale lui Dumnezeu, noi putem vedea paradoxul și acolo unde lucrează legea morții asupra trupului omenesc, și unde știința cu toate descoperirile ei este învinsă. Acest paradox e vindecarea divină.

Doamne, noi suntem bucuroși pentru toți acești oameni de știință. Noi nu-i subapreciem, ci Îți mulțumim pentru ei, dar știm că atunci când ei nu mai pot face nimic, intervine mâna Ta puternică. Medicii dau medicamente care pot să ajute, sau care pot să nu facă nimic. Dar când Te chemăm pe Tine, pe Cel care a dat făgăduința, vindecarea ne aparține.

Doamne, cei care nu au gustat încă salvarea Ta, și-au ridicat mâinile ca dovadă că o doresc. Ceva a avertizat inimile lor. Unii dintre ei au mărturisit că au fost greșiți, alții au spus că au fost decăzuți și că vreau să vină înapoi. Te rog, primește-i pe toți! Mulți dintre ei mă cunosc de ani de zile sau au auzit de mine. Ei știu că nimic bun nu locuiește în om și mai ales în mine.

Cum ar putea fi ceva bun în noi? Dar ei au văzut împlinirea făgăduinței Tale și sunt convinși că acesta este adevărul. Ei au primit Cuvântul. Pe mulți dintre ei nici nu i-am putut chema pe platformă din cauza timpului înaintat.

Tată, Tu ești Martorul meu, că eu nu am pretins niciodată că pot face ceva. Eu m-am predat doar în Mâna Ta, ți-am permis să mă înlături din drum astfel încât Duhul Sfânt să poată veni în mine ca să-ți facă lucrarea. Tată, noi recunoaștem că nici un om nu poate să facă aceste lucruri mărețe la care suntem martori, ci doar Tu.

Acesta este motivul pentru care Te rog să îi vindeci pe toți bolnavii peste care s-au pus mâinile sau cred că Tu poți face aceasta.

Îngăduie ca marele Tău Duh Sfânt să treacă prin clădire și să-i vindece pe toți cei ce au nevoie de vindecare. Salvează-i pe toți, Doamne. Dăruiește-le o întâlnire cu Tine. Revarsă Duhul Sfânt peste această adunare.

Noi așteptăm ca să faci lucruri mari și săptămâna viitoare în mijlocul nostru. Îngăduie aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Ridicați-vă acum cu toții. Credeți din toată inima voastră? Aș dori ca sora noastră de la pian, să înceapă să intoneze cântarea: „Eu vreau să Te laud!” Cunoașteți cântarea? S-o cântăm împreună. Nădăjduiesc că vă voi vedea și mâine seară. Vom încheia imediat, dar mai întâi să cântăm cântarea. Să ne ridicăm cu toții mâinile spre El. (Fratele Branham cântă).

Să ne plecăm capetele pentru rugăciunea de încheiere. Fratele Jewel Passe se va ruga cu noi. Domnul să te binecuvânteze, frate Pasee. - **Amin** -